

Korsemis verhaoltjie

Ieder jaer is 't aan 't end van 't jaer weer een hêêle puuzel om de gedichies te maoke die hore bij de kedoochies die me mè mekaor onder d'n bôôm zalle legge op paksiesaevend. Toe de kaander nog klaain wazze deeje me dat op Suntereklaosaevend en dan kwam 't nie zô krap of 't taolkundig aamel percies klopte. 't Mos voor de kaander veraal ok in begrijpelijke taol worre geschreve, zôôdà ze 't ok zellef konne voorleze. Nou zij me aallemael volwasse en vinge me 't leuk om d'r as 't waere een wedstrijchie van te maoke. D'n êên die schudt die gedichies uit z'n mouw "gêên enkele kunst aan" zeg tie, trewaail d'n aander d'r nie veul meer van weet te maoke as 'n regeltjie of vier vijf die vaok nie êêns op mekaor rijme, maor goed, dà 's aal hêêl wat.

Bij hêêl veul mense is de paksiesaevend met 't grôôter worre van 't krôost otomaotisch overgegaon naer de Korsemis. D'n inhoud van de gedichies, somtije zijn 't hêêle epistels geworre. Die gaon dikkels over gebeurtenisse die d'r in 't achterleggende jaer hebbe plaetsgevonge. Zô kà je bevôôbeld nog is je gram zien te haole over iets waerover ie 't met iemand nie êêns kon worre.

Aan het strand van Hoek van Holland spoelde lest 'n kersbôôm aan. Niemand hà toe in de gaote waer dien bôôm ooit weer zou staon. 't Liefst wouwe ze 'm verbrande, mor daervoor was tie veuls nat. Net voor dat ie zou verzande, kwam de kersman op z'n pad en die zeej: "Oh bôôm waerom toch, dà jij hierzô treurig leet, lest toe sting jij opgetuigd nog bij m'n neef en bij m'n nicht".

"k Heb op zêê , zô zeej dien bôôm zacht, rond gedreve, daege lang. Sturrem of rege, 'k hieuw de nachtwacht, 'k hà wel kou, mor was nie bang. Golleve rolde over mijn heen, soms doch ik nou is 't gedaen. Tò dà 'k plots de kust ontwaerde, wat 'n rust, ik was gered. Lieve god die mij zô spaorde, luisterde naer mijn gebed.

Aan dà strand in Hoek van Holland hè 'k de kerstman zellef zien staon, toe die daer dien bôôm herplante en dat hêêl goed het gedaen. As een baoke voor de zêêvaert staot die bôôm nou aan de kust en hij wuift met aal z'n takke, vertrouw op mijn, wees maor gerust. Aal die lichies in d'n donker en die balle overdas, dà 's het mooiste stergeflonker, 't helderste wat ik ooit zag.

Dut verhaoltjie, oorspronkelijk deur mijn in 't Nederlans geschreve hè 'k nou in 't Slierechs vertaold en dan zal ie maareke as ie 't leest dat 't dan af en toe nie meer rijmt, mor een kniesoor die daer op let. Aalemael aalvast prettige fêêsdage. As ie dut teksie is gezonge wil hore, dan mò je op vrijdag 1 december naer 't Baggerkoor komme luistere om 20.00 uur in 't gebouw van Wilhelmus.

Huib Kraaijeveld